

РЕШЕНИЕ

№ 8544

гр. София, 04.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 18.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5843** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК. Предявени са обективно съединени иски за присъждане на обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД. Ищецът ЗАД „АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място] 1407, [улица] твърди, че с Решение № 6691/03.06.2024 г. по адм.д. № 3212/2024 г. на ВАС, VIII-мо отделение е отменен ревизионен акт № Р-29002919008378-091-001/31.12.2020 г. , с който за него били установени публични задължения за данъци по ЗДДС. Твърди, че обжалвал РА по административен ред по реда на чл. 152 и сл. от ДОПК, като жалбата му била отхвърлена и РА бил потвърден с Решение № 1162/30.07.2021 г. на Директора на Дирекция ОДОП – [населено място] при ЦУ на НАП. За оспорване на РА по административен ред сключил договор за представителство и правна защита от 08.12.2020 г. с адвокатско дружество, по който уговореното в чл. 4 възнаграждение възлизало на 6 283,99 лв. , които заплатил на 23.12.2020 г. Предвид това, че жалбата му по административен ред била отхвърлена, той обжалвал РА по съдебен ред, за което сключил договор за представителство и правна защита от 11.08.2021 г. с адвокатско дружество, по който уговореното в чл. 4 възнаграждение възлизало на 22 713,82 лв. , които заплатил на 03.07.2024 г. Платените задължения по договорите за представителство и правна защита, ведно с лихви за забава, считано то датата на отменителното решение на ВАС – 03.06.2024 г. до датата на подаване на настоящата искова молба – 05.06.2025 г. били преките и непосредствени вреди, които понесъл от отменения незаконен РА, и които следвало да му се възстановят от НАП на основание чл. 17, ал. 6 от ДОПК във вр. чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и чл. 86, ал. 1 от ЗДДС. Ето защо, моли осъждане на ответника НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ

да му заплати, както следва:

1. По договор за представителство и правна защита от 08.12.2020 г. за административно обжалване, платеното възнаграждение от 6 283,99 лв. ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане на сумата, както и лихва за забава в размер на 876,32 лв. за периода 03.06.2024 г. – 05.06.2025 г.

2. По договор за представителство и правна защита от 11.08.2021 г. за съдебно обжалване, платеното възнаграждение от 22 713,82 лв. ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане на сумата, както и лихва за забава в размер на 3 167,52 лв. за периода 03.06.2024 г. – 05.06.2025 г.

Моли присъждане на деловодни разноски.

Ответникът по иска го оспорва изцяло и моли да бъде отхвърлен. Претендира деловодни разноски.

Контролиращата страна СГП поддържа становище за принципна основателност на исковете, като следва да се обсъдят доказателствата и възраженията на страните.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, на основание чл. 1, ал. 2 от ЗОДВ във вр. чл. 203, ал. 1 от АПК във вр. чл. 126 и сл. от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

По исковете за обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконови нормативни актове. Съгласно ал. 2, исковете се разглеждат по реда на АПК. Съгласно чл. 205, ал. 1 от АПК, искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Съгласно чл. 17, ал. 6 от ДОПК, Задължените лица имат право на обезщетение за вредите, причинени им от незаконни актове, действия или бездействия на органи по приходите и публичните изпълнители при или по повод изпълнение на дейността им. Отговорността се реализира по реда, предвиден в Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани.

Съдът приема за установено от фактическа страна, че с Решение № 6691/03.06.2024 г. по адм.д. № 3212/2024 г. на ВАС, VIII-мо отделение е отменен ревизионен акт № Р-29002919008378-091-001/31.12.2020 г. , с който за ищеца са били установени публични задължения за данъци по ЗДДС. Ищецът е обжалвал РА по административен ред по реда на чл. 152 и сл. от ДОПК, като жалбата му е била отхвърлена и РА е бил потвърден с Решение № 1162/30.07.2021 г. на Директора на Дирекция ОДОП – [населено място] при ЦУ на НАП. За оспорване на РА по административен ред ищецът е сключил договор за представителство и правна защита от 08.12.2020 г. с адвокатско дружество, по който уговореното в чл. 4 възнаграждение е възлизало на 6 283,99 лв. , които е заплатил на 23.12.2020 г. Предвид това, че жалбата му по административен ред е била отхвърлена, ищецът обжалвал РА по съдебен ред, за което е сключил договор за представителство и правна защита от 11.08.2021 г. с адвокатско дружество, по който уговореното в чл. 4 възнаграждение е възлизало на 22 713,82 лв. , които е заплатил на 03.07.2024 г. За установяване на така изложената фактическа обстановка, освен приложените по делото писмени доказателства, съдът кредитира приетите по делото ССЕ /л.л. №№ 267-272/ - относно реалността на извършените плащания по договорите с адвокатските дружества, СГРЕ /л.л. №№ 273-285/ - относно автентичността на договорите и свидетелските показания на лицето П., дадени в откритото съдебно заседание от

18.02.2026 г. – относно автентичността на договорите с адвокатските дружества и достоверността на датите им.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Материално-правните предпоставки на тази претенция са незаконен административен акт, като незаконността следва да се установи по реда на чл. 204 от АПК, както и породени вреди – имуществени и неимуществени, от него, като пряка и непосредствена последица.

В конкретния случай се установи отмененият като незаконосъобразен РА с горещитираното решение на ВАС. С това първата от посочените материално-правни предпоставки се установи. Последователна е практиката на ВАС, че заплатените адвокатски възнаграждения в административни производства по обжалване на незаконосъобразни административни актове са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразността на тези актове. И това, особено в случаите като настоящия, при който административното обжалване е задължителна положителна процесуална предпоставка за допустимост на съдебното обжалване – арг. от чл. 156, ал. 2 от ДОПК. В административните производства, като процесното – чл. 152 – чл. 155 от ДОПК не е предвиден ред за присъждане на разноски, поради което те следва да се обезщетят по реда на ЗОДОВ – арг. от чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ. Размерът на възнаграждението – обезщетението, следва да се прецени по размер във връзка с правилата по прилагане на Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, посочени в практиката на СЕС. С решение от 25 януари, 2024 г. по дело С-438/22, "Ем акаунт БГ" ЕООД, ЕCLI: EU: C: 2024: 71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. Във връзка с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът не установява данни относно начина на определяне себестойността на претендираните разноски за оказаната услуга, позволяващи му да квалифицира същата като свободно договорена на базата на ясно установена стойност на положеният труд и отношения между страните по изпълнителна сделка във връзка с осъществяването процесуално представителство. Още повече, при установената ниска фактическа и правна сложност на делото. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004 г. и да приеме, че всеки подход рефериращ към подобен подзаконов нормативен автоматизъм е антиконкурентен и неприложим. Водещото за съда при определяне размера на възнаграждението – обезщетението, е стойността на труда на адвоката на база на фактическата и правна стойност на делото. В конкретния случай са заплатени 6 283,99 лв. , което е адекватен размер за защита по дело срещу РА, с който са установени задължения за данъци по ЗДДС в размер на 168 730,41 лв. и лихви в

размер на 103 247,79 лв.

Предвид изложеното до тук, претенцията за присъждане на обезщетение от 6 283,99 лв. – платено възнаграждение по договор за представителство и правна защита от 08.12.2020 г. за административно обжалване, следва да се уважи изцяло.

Съгласно разпоредбата на чл. 86, ал. 1 от ЗЗД при неизпълнение на парично задължение, какъвто е настоящият случай, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Ищецът претендира лихва за забава върху главницата, в размер на лихвата от 876,32 лв. за периода 03.06.2024 г. /датата на отменителното решение на ВАС/ – 05.06.2025 г. /датата на подаване на исковата молба/. Настоящият състав приема, че върху главницата следва да се присъди законна лихва, считано от датата, следваща датата на горепосоченото касационно решение на ВАС, с което се приема със сила на пресъдено нещо, че процесният РА е незаконен. В този смисъл са задължителните указания до съдилищата за началния момент на лихвата за забава върху обезщетения от незаконни административни актове, дадени в т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК. От това следва, че искът е установен по основанията си, но по делото липсват достатъчно данни за размера му. Ето защо, и на основание чл. 144 от АПК във вр. чл. 162 от ГПК, съдът приема, че искът следва да се уважи изцяло за претенцията от 876,32 лв. За да приеме това, съдът взема предвид, както присъжданата главница, така и периода за който се претендира лихвата.

Що се отнася до претенцията за присъждане на платеното възнаграждение от 22 713,82 лв. по договор за представителство и правна защита от 11.08.2021 г. за съдебно обжалване, както и лихва за забава в размер на 3 167,52 лв. за периода 03.06.2024 г. /датата на отменителното решение на ВАС/ – 05.06.2025 г. /датата на подаване на исковата молба/, настоящият състав приема следното: за извършени разноски в съдебното производство, видно от отменителното Решение № 6691/03.06.2024 г. по адм.д. № 3212/2024 г. на ВАС, VIII-мо отделение, е налице произнасяне в рамките на самото съдебно производство. За всяко съдебно производство, независимо дали същото приключва в открито или закрито съдебно заседание, страната, за която съдебния акт е благоприятен има право на присъждане на разноски, съобразно чл. 143 от АПК и чл. 161 от ДОПК. В настоящото производство е недопустимо да се ревизира правилността на Решение № 6691/03.06.2024 г. по адм.д. № 3212/2024 г. на ВАС, VIII-мо отделение в частта за разноските, доколкото за това има друг ред. С оглед изричната забрана, предвидена в чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ, след като е налице специален ред за търсене на вреди, същите не могат да бъдат претендирани по реда на този закон. Предвид това, претенцията за главницата от 22 713,82 лв. и акцесорната претенция за лихвата от 3 167,52 лв. следва да се оставят без разглеждане.

Присъжданията по настоящото решение, независимо, че са заявени в лева, следва се превалутират в евро по реда на Закон за въвеждане на еврото в Република България.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на ищеца следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 502,93 евро.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК, на ответника следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 80,10 евро.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА ответника **НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ** да заплати на ищеца ЗАД „АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място] 1407, [улица], на основание чл.1, ал. 1 от ЗОДОВ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, съответно сумата от 3 208,03 евро , ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 05.06.2025 г. , до окончателното изплащане на сумата, както и лихва за забава в размер на 447,37 евро за периода

03.06.2024 г. – 05.06.2025 г. /разноски по административно производство/.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ исковете по чл.1, ал. 1 от ЗОДОВ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, предявени от ищеца ЗАД „АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място] 1407, [улица] за осъждане на ответника НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ да му заплати съответно 22 713,82 лв. и лихва за забава в размер на 3 167,52 лв. за периода 03.06.2024 г. – 05.06.2025 г. /разноски по съдебно производство/.

ОСЪЖДА ответника НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ да заплати на ищеца ЗАД „АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място] 1407, [улица], на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 502,93 евро деловодни разноски.

ОСЪЖДА ищеца ЗАД „АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място] 1407, [улица] да заплати на ответника НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 80,10 евро деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.